

Rigsdagstidende.

1852. Forhandlingerne paa Landstthinget. № 114.

Tredie Session.

68de Møde.

Fredagen den 30te Januar.

(Forts.)

Bjerring (forts.): Den Indvending, som blev fremført, at man ikke kunde forlange, at en Forsamling skulde træde sammen for at slaae sig selv ihjel, troer jeg ikke kan tillægges nogen Vægt; thi for det Første er det ingenlunde givet, at denne Forsamling vil slaae sig selv ihjel. Det forekommer mig, at der er høj Grad af Sandsynlighed for det Modsatte; men dernæst, selv om denne Forsamling skulde gjøre en saadan Indstilling, er det jo ikke Andet, end hvad man ofte har seet andre Forsamlinger at gjøre, nemlig at foreslaae en Lov, ifølge hvilken der skal vælges en Forsamling, der skal afløse den, der har vedtaget Lovene, og som skal være af en ganske anden Beskaffenhed end den oprindelige Forsamling. Jeg kan derfor ikke Andet end troe, at det ærede Udvalg vil understøtte den Indstilling, vi saaledes have tilladt os at gjøre.

For anden Indstilling angaaer det sidste Punktum i det næstsidste Stykke i § 2, ifølge hvilket de Love skulle forelægges for den følgende Rigsdag, som tidligere vare vedtagne for Kongeriget Danmark, og som skulle indføres i Colonierne med visse Forandringer, og siges der da, skeer ingen Indsigelse, eller forede fremsatte Indsigelser ikke til nogen Forandring ved Lov, staaer vedkommende Anordning ved Magt. Vi maae aldeles tiltræde de Betragtninger, som det ærede Udvalg har fremsat i sin Betænkning angaaende dette Punkt, og vi ansee det i højeste Grad for misligt, hvis Rigsdagen skulde komme i det Tilfælde at nægte sin Billigelse af de foretagne Forandringer, om da Regjeringen ved at nægte sin Sanction til den af Rigsdagen i saa Hens-

seende vedtagne Lov skulde kunne bevirke, at Anordningen dog kom til at staae ved Magt. Vi have derfor foreslaaet, at det hele Punktum skulde udgaae, hvilket stemmer med hvad Udvalget har foreslaaet, hvorfor jeg heller ikke troer, at vort Forslag behøver nogen videre Retfærdiggjørelse.

Ordføreren: Med Hensyn til § 2, skjøner Udvalget ikke rettere, end at der er foreslaaet en væsentlig Forandring ved det, som af de 6 Herrer er bragt i Forslag, fra det, som Udvalget havde troet at burde anbefale Thinget. Udvalget skjøner nemlig, med Hensyn til, hvorledes de fremtidige Love skulle emanere, ikke rettere, end at den Collision, paa hvilken Udvalget havde gjort opmærksom, vil vedblive. Efter § 2 er der skjelnet mellem saadanne Anordninger, som angaae de for Danmark udgivne Loves Udvidelse til Besiddelserne, og de locale Anordninger, som angaae Communalvæsenet, Skolevæsenet m. M. Med Hensyn til de sidstnævnte, som indbefattes under Lit. b, er det ubetinget antaget, at de under Ministerens Ansvar skulde kunne emanere fra Kongen, og de blive ikke Gjenstand for Deeltagelse i den lovgivende Myndighed fra Rigsdagens Side. Hvad derimod angaaer de under Lit. a indbefattede Anordninger, som angaae de for Danmark udgivne Loves Udvidelse til Besiddelserne, er det ogsaa fra min ærede Naboes (Bjerrings) Side indrømmet, at det vilde kunne give Anledning til Collisioner mellem de to Dele, af hvilke den lovgivende Myndighed bestaaer, nemlig Kongen og Rigsdagen, naar disse skulde, forsaavidt de maatte indeholde Afvigelser, være at forelægge Rigsdagen. Denne Collision er, saavidt Udvalget formaaer at indsee, ikke hævet derved, at det Punktum, som er foreslaaet at skulle udgaae, udgaaer. Dette Punktum siger: „Skeer